

Sygn. akt: I C 823/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Skorupska-Rak
Protokolant:	Bogusław Małańczuk

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2022 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Gmina G.-Powiatowego Urzędu Pracy

przeciwko M. M. (1), J. M. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 13.610,96 zł (trzyście tysięcy sześćset dziewięć złotych i 96/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 4281 zł (cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem brakującej opłaty od pozwu.

Sędzia Małgorzata Skorupska-Rak

Sygn. akt I C 823/22

W uzasadnieniu użyto sformułowania „dokumentacja PUP” na określenie dokumentów z Powiatowego Urzędu Pracy złożonych do akt sprawy w czerwonym segregatorze; większość dokumentów nie zawiera numeracji, są ułożone chronologicznie (najstarsze z tyłu).

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2021 roku Gmina G. – Powiatowy Urząd Pracy w G. domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych M. M. (1), A. M. (1) i J. M. (1) kwoty 13.610,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty. Na uzasadnienie pozwu podała, że Powiatowy Urząd Pracy na wniosek M. M. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) zawarł 20 sierpnia 2018 roku umowę nr (...) o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego w ramach Programu Operacyjnego Wiedza (...) Rozwój. Umowa została podpisana również przez poręczycieli – A. M. (1) i J. M. (1). Kwota dofinansowania w wysokości 23.000 zł została przyznana M. M. (1) w dniu 21 grudnia 2018 roku. W ramach umowy M. M. (1) zobowiązał

się do zatrudnienia jednej osoby bezrobotnej skierowanej przez Powiatowy Urząd Pracy na okres co najmniej 24 miesięcy. Pozwany zobowiązał się ponadto do niezwłocznego informowania powoda w przypadku rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym pracownikiem. Pomimo przeprowadzenia łącznie 11 rekrutacji i zawarcia z pozwanym 4 aneksów do dotyczących dodatkowej rekrutacji pozwany nie dopełnił obowiązku dotyczącego zatrudnienia. Pismem z dnia 19 października 2021 roku pozwany został wezwany do zwrotu refundacji, proporcjonalnie do okresu, w którym nie utrzymał stanowiska pracy. Pozwany nie wywiązywał się z obowiązków umownych, to jest nie nawiązywał kontaktu telefonicznego, odmawiał przyjęcia do pracy skierowanych kandydatów. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powódka wskazała art. 46 ust. 2b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Wskazali, że Powiatowy Urząd Pracy zobowiązał się do umożliwienia pozwanemu M. M. (1) dokonania wyboru pracowników spośród osób o określonych kwalifikacjach, skierowanych do pracy. Dopiero niedokonanie wyboru spośród tych osób miało skutkować zwrotem dofinansowania. Pozwani podali, że to osoby skierowane do pracy odmawiały jej podjęcia, część z nich nie przychodziła lub nie miały faktycznego zamiaru podjęcia pracy, co uniemożliwiało pozwanemu M. M. (1) ich zatrudnienie. M. M. (1) zmienił kwalifikacje stanowiska pracy z pierwotnego – spawacz – na stanowisko bez kwalifikacji, wnioskował o przedłużenie okresu obowiązywania umowy, a wreszcie przedstawił swojego kandydata do zatrudnienia – P. M. (1), podejmował zatem wszelkie działania, by zatrudnić osobę na sfinansowanym stanowisku pracy. Pozwani podali dalej, że celem udzielonej refundacji jest promocja zatrudnienia i łagodzenie skutków bezrobocia, zatem określony w umowie obowiązek zatrudnienia powinien być traktowany jako zobowiązanie do zaniechania zwalniania pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2022 roku odrzucono pozew wobec A. M. (1), która zmarła przed wniesieniem pozwu.

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W kwietniu 2018 roku M. M. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), złożył wniosek o refundację ze środków Funduszu Pracy lub Europejskiego Funduszu Społecznego kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. We wniosku zaznaczył, że planuje zatrudnić osobę na stanowisko spawacza-montera za minimalnym wynagrodzeniem 2100 zł. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano całą Polskę. Osoba zatrudniona powinna mieć kurs spawalniczy, nie wymagane było doświadczenie lub dodatkowe umiejętności. Jako poręczycieli wskazał A. M. (1) i J. M. (1).

dowody: dokumentacja PUP – k.1-21; wydruk z (...) k. 9

Powiatowy Urząd Pracy w G. poinformował M. M. (1), że wniosek został pozytywnie zaopiniowany, przy czym wskazano, że przyznanie środków będzie uzależnione między innymi od wyboru kandydata na stanowisko podlegające refundacji. W opinii pośrednika pracy dotyczącej możliwości realizacji ofert wskazano jednocześnie, że oferta jest trudna do zrealizowania z uwagi na „wynagrodzenie nieadekwatne do sytuacji na rynku pracy”. Do pracy u M. M. (1) skierowano pierwszą osobę – K. B., który kontaktował się z Marciem M. podczas jego urlopu. M. M. (1) pomimo zapewnień nie oddzwonił do K. B. celem uzgodnienia terminu rozpoczęcia pracy.

dowody: dokumentacja PUP – k.25, 25v., 28, akta sprawy k. 65;

W dniu 20 sierpnia 2018 roku M. M. (1) zawarł z prezydentem Miasta G. – reprezentowanym przez Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w G. M. K. (1) umowę nr (...) o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego (...), na mocy której Powiatowy Urząd Pracy przyznał M. M. (1) refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy w kwocie 23.000 zł na zasadach ustalonych w umowie. Refundacja stanowiła pomoc de minimis w rozumieniu Rozporządzenia Komisji UE Nr (...) z 18.12.2013

r. W § 2 umowy wnioskodawca zobowiązany został do wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy zgodnie ze specyfikacją wydatków zawartą we wniosku (...) oraz zatrudnienia na stanowisku spawacza-montera. W § 3 wnioskodawca zobowiązany został do zatrudnienia na stanowisku pracy spawacza – montera przez okres co najmniej 24 miesięcy. W umowie nałożono na wnioskodawcę liczne obowiązki związane z informowaniem Powiatowego Urzędu Pracy o przebiegu zatrudnienia, w tym obowiązek niezwłocznego informowania na piśmie Urzędu Pracy, nie później niż w terminie 3 dni, w przypadku rozwiązania umowy o pracę ze skierowaną przez Urząd Pracy osobą; niezwłocznego uzupełniania zatrudnienia kierowanymi przez Urząd Pracy osobami, informowania w formie pisemnej Urzędu Pracy o wszelkich okolicznościach mających wpływ na realizację umowy w terminie 3 dni od ich zaistnienia (§ 3 ust. 8, 9, 10 umowy). Zgodnie z § 3 ust. 9 umowy, Wnioskodawca zobowiązuje się do niezwłocznego uzupełniania zatrudnienia kierowanymi przez Urząd Pracy osobami na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy, w przypadku rozwiązania umowy o pracę ze skierowaną przez Urząd Pracy osobą, t. 30 dni od dnia zgłoszenia wakatu powstałego na refundowanym stanowisku. W przypadku braku kandydatów spełniających wymagania Wnioskodawcy – istnieje możliwość zmiany wymagań i ponownej rekrutacji przez kolejne 30 dni. W przypadku niedokonania wyboru spośród skierowanych w podanych wyżej terminach, Urząd Pracy wystąpi o zwrot dofinansowania w trybie niniejszej umowy

Zgodnie z § 6 umowy wnioskodawca będący podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą (...), który otrzymał refundację kosztów wyposażania lub doposażenia stanowiska pracy, jest obowiązany dokonać zwrotu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania z Urzędu Pracy, otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, jeżeli naruszył warunki umowy, przy czym obowiązek ten w przypadku zatrudnienia pracowników pełnym wymiarze czasu pracy przez okres krótszy niż 24 miesiące dotyczy zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi proporcjonalnie do okresu, jaki pozostał do 24 miesięcy zatrudnienia (...) (§ 6 ust. 1 i 2 umowy).

Zgodnie z § 6 ust. 7 umowy wnioskodawca zobowiązany był do zapewnienia osobie skierowanej wynagrodzenia odpowiedniego dla proponowanego stanowiska (...).

Według § 9 umowy w zakresie nieunormowanym niniejszą umową mają zastosowanie przepisy: ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, (...), Kodeksu cywilnego (...).

Formą zabezpieczenia umowy było poręczenie złożone przez A. M. (1) i J. M. (1).

dowody: dokumentacja PUP - k. 33,34; akta sprawy: k. 10-16, 18;

M. M. (1) – w ramach doposażenia stanowiska pracy – kupił podnośnik próżniowy do montażu płyt warstwowych za kwotę 33.305,62 zł .

dowody: dokumentacja PUP - faktura VAT nr (...)

Powiatowy Urząd Pracy rozpoczął kierowanie do M. M. (1) bezrobotnych lub osób poszukujących pracy, celem zatrudnienia na stanowisku spawacz-monter. W dniu 20 grudnia 2018 roku skierowano M. H., z którym w dniu 21 grudnia 2018 roku M. M. (1) zawarł umowę o pracę za wynagrodzeniem 2100 zł (minimalne wynagrodzenie).

W dniu 21 grudnia 2018 roku przelano na rachunek M. M. (1) kwotę 23.000 zł dofinansowania.

W dniu 28 lutego 2019 roku ustało zatrudnienie M. H. w wyniku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.). M. M. (1) złożył w dniu 25 marca 2019 roku pismo do Powiatowego Urzędu Pracy, w którym wskazał, że nie mógł poinformować osobiście o ustaniu zatrudnienia z uwagi na pobyt poza terytorium Polski. M. H. nadużywał alkoholu.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie M. H., świadectwo pracy, dowód przelewu, pismo z dnia 25 marca 2019 r.; akta sprawy: 17-28;

W okresie od 27 marca 2019 roku do 26 kwietnia 2019 roku Powiatowy Urząd Pracy skierował do pracy u M. M. (1) cztery osoby: K. C., który nie rozliczył skierowania, Ł. G., który nie miał wymaganych uprawnień (odmowa zatrudnienia przez pracodawcę), W. J., który nie chciał wyjeżdżać na delegację z uwagi na sytuację osobistą (odmowa zatrudnienia przez pracodawcę) i P. M. (2), który zrezygnował z podjęcia zatrudnienia z uwagi na pracę poza miejscem zamieszkania i za małą stawkę wynagrodzenia.

dowody: dokumentacja PUP – zapisem urzędowy z dnia 6 maja 2019 r. oraz raport z listy z dnia 6 maja 2019 r.

W kolejnym okresie skierowano do pracy M. C. (1), który zrezygnował z uwagi na konieczność pracy na terenie całego kraju. W zapisku urzędowym stwierdzono, że w bazach danych brak nowych osób bezrobotnych do skierowania do pracodawcy. W dniu 22 lipca 2019 roku skierowano do M. M. (1) wezwanie do zapłaty kwoty 20.826,03 zł z uwagi na nieutrzymanie stanowiska pracy. Pismem z dnia 30 lipca 2019 roku M. M. (1) zwrócił się do Powiatowego Urzędu Pracy o przedłużenie spłaty zadłużenia oraz o umożliwienie zatrudnienia własnego kandydata do pracy. W odpowiedzi na pismo Powiatowy Urząd Pracy wskazał, że przeprowadzona zostanie nowa rekrutacja, a Urząd wystąpi o zwrot dofinansowania w trybie § 6 umowy w przypadku niedokonania wyboru osoby.

dowody: dokumentacja PUP – zapisem urzędowy z dnia 15 lipca 2019 r., raport z listy z dnia 15 lipca 2019 r., pismo PUP z dnia 14 sierpnia 2019 r.;

W dniu 10 września 2019 roku skierowano do pracy u M. M. (1) pracownika Z. G. (1). Kandydat został zatrudniony w dniu 1 października 2019 roku na okres jednego miesiąca za wynagrodzeniem 2225 zł (wynagrodzenie minimalne), a następnie podpisano z nim umowę o pracę na czas określony od dnia 1 listopada 2019 roku do dnia 31 października 2020 roku za tym samym wynagrodzeniem. Stosunek pracy ustał 14 grudnia 2019 roku w wyniku wypowiedzenia przez pracownika. Z. G. (1) pracował dobrze, ale wypowiedział umowę o pracę z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania. M. M. (1) poinformował Powiatowy Urząd Pracy o ustaniu zatrudnienia pismem z dnia 27 grudnia 2019 roku.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie Z. G., świadectwo pracy, oświadczenie M. M. z dnia 27.12.2019 r., akta sprawy k. 29-33, przesłuchanie M. M. k. 127;

W dniu 21 stycznia 2020 roku skierowano do pracy u M. M. (1) S. M. (1). Kandydat został zatrudniony w dniu 29 stycznia 2020 roku. W dniu 7 lutego 2020 roku stosunek pracy ustał na skutek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Pracownik wziął zaliczkę i nie przyszedł więcej do pracy. M. M. (1) poinformował Powiatowy Urząd Pracy o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 11 lutego 2020 roku.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie S. M., świadectwo pracy, oświadczenie M. M. z dnia 27.12.2019 r., pismo M. M. z dn. 11.02.2020 r., akta sprawy:34-40, zeznania M. M. k. 127;

W dniu 19 lutego 2020 roku skierowano do pracy u M. M. (1) M. T. (1). Kandydat został zatrudniony w dniu 2 marca 2020 roku. W dniu 22 lipca 2020 roku Powiatowy Urząd Pracy poinformował M. M. (1), że weryfikacja systemu ZUS wykazała, że umowa o pracę z M. T. (1) została rozwiązana. Wezwano M. M. (1) do dostarczenia informacji o ustaniu zatrudnienia oraz świadectwa pracy i załącznika do umowy w celu uzupełnienia zwolnionego miejsca pracy. Wezwanie odebrano w dniu 27 lipca 2020 roku. M. M. (1) złożył wymagane dokumenty w dniu 3 sierpnia 2020 roku. Na podstawie złożonego świadectwa pracy zweryfikowano, że stosunek pracy ustał na skutek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w dniu 30 czerwca 2020 roku. M. T. (1) pracował dobrze, ale przestał przychodzić do pracy, nie poinformował pracodawcy o powodzie odejścia.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie M. T., pismo PUP z dn. 22.07.2020 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, pismo M. M., świadectwo pracy; akta sprawy: k. 41-49, 60, przesłuchanie M. M. k. 127;

Kolejnymi kandydatami skierowanymi do pracy u M. M. (1) byli: J. G. (1), której M. M. (1) odmówił zatrudnienia wskazując na „brak warunków dla kobiet” oraz Ł. M. (1), który nie posiadał aktualnych uprawnień spawalniczych. Kolejny skierowany pracownik T. U. (1) nie został zatrudniony z powodu braku dojazdu do firmy.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie J. G. i Ł. M., pismo PUP z dn. 22.07.2020 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, pismo M. M., świadectwo pracy, skierowanie T. U.;

W zapisku urzędowym z dnia 2 listopada 2020 roku zanotowano, że osoby nowozarejestrowane w Urzędzie Pracy o wysokich kwalifikacjach nie reagują na wysyłane mailem informacje o ofercie pracy dla spawacza za wynagrodzeniem minimalnym. Pismem z dnia 23 listopada 2020 roku poinformowano M. M. (1), że z uwagi na brak zatrudnienia Powiatowy Urząd Pracy przeprowadzi rekrutację przez 30 dni z obniżonymi wymaganiami, a w przypadku niedokonania wyboru pracownika, wystąpi o zwrot dofinansowania.

dowody: dokumentacja PUP – zapisek urzędowy – poniżej raportu z listy z dn. 2.11.2020 r., pismo z dn. 23.11.2020 r., potwierdzenie odbioru pisma;

W dniu 14 grudnia 2020 roku skierowano do pracy u M. M. (1) S. W. (1). Kandydat został zatrudniony w dniu 11 stycznia 2021 roku, jednak nie podjął zatrudnienia. Z zapisu urzędowego z dnia 5 lutego 2021 roku wynika, że powodem nieskuteczności działań jest konkurencyjny rynek pracy, gdzie osoba o kwalifikacjach spawacza uzyska kilkakrotnie wyższe wynagrodzenie od tego, które proponuje M. M. (1). M. M. (1) poinformował Powiatowy Urząd Pracy o niepodjęciu pracy przez S. W. (1) pismem z dnia 8 lutego 2021 roku

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie S. W., zapisek urzędowy – poniżej raportu z listy z dn. 5.02.2021 r., pismo M. M. z dn. 8.02.2021 r.;

Na prośbę M. M. (1) w dniu 12 lutego 2021 roku zawarto aneks nr (...) do umowy, wydłużając termin realizacji umowy o 1 miesiąc.

dowody: dokumentacja PUP - aneks nr (...) do umowy;

W dniu 22 lutego 2021 roku skierowano do pracy u M. M. (1) K. S. (1). Kandydat został zatrudniony w dniu 1 marca 2021 roku. M. M. (1) nie wysłał do (...) kopii umowy o pracę. W mailu z dnia 11 marca 2021 roku zwrócono się do niego o informację o podjęciu zatrudnienia przez kandydata. M. M. (1) odpowiedział na maila w dniu 19 marca 2021 roku, przysyłając umowę o pracę i informując, że kandydat pracował jedynie trzy dni. Umowa o pracę została rozwiązana przez pracodawcę z winy pracownika z dniem 25 marca 2021 roku.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie K. S., mail PUP z dn. 11.02.2021 r. i odpowiedź M. M. z dn. 19.03.2021 r., świadectwo pracy k. S., akta sprawy: k. 50-56;;

Pismem z dnia 5 maja 2021 roku Powiatowy Urząd Pracy wyraził zgodę na wydłużenie terminu rekrutacji o kolejny miesiąc. W tym samym dniu zawarty został Aneks nr (...) do umowy.

dowody: dokumentacja PUP – pismo PUP z dn. 5.05.2021 r., aneks nr (...) do umowy;

Kolejno do pracy u M. M. (1) skierowano w dniu 18 maja 2021 roku Ł. K., który nie przyszedł na badania pracownicze. M. M. (1) poinformował o tym mailowo – po wezwaniu przez Powiatowy Urząd Pracy.

dowody: skierowanie Ł. K., mail M. M. z dn. 15.06.2021 r., akta sprawy: k. 57-59,

Pismem z dnia 7 lipca 2021 roku M. M. (1) zwrócił się o przeprowadzenie kolejnej rekrutacji. W dniu 8 lipca 2021 roku podpisano Aneks nr (...) do umowy, wydłużający termin rekrutacji o kolejny miesiąc, to jest do dnia 12 sierpnia 2021 roku.

dowody: dokumentacja PUP – pismo M. M. z dn. 7.07.2021 r., aneks nr (...) do umowy;

Do pracy i M. M. (1) skierowano M. K. (2). M. M. (1) odmówił zatrudnienia z uwagi na lęk wysokości pracownika.

dowody: dokumentacja PUP - zapisek urzędowy z d. 12.08.2021 r.;

Pismem z dnia 25 sierpnia 2021 roku M. M. (1) zwrócił się o przeprowadzenie kolejnej rekrutacji. W dniu 26 sierpnia 2021 roku podpisano Aneks nr (...) do umowy, wydłużający termin rekrutacji o kolejny miesiąc, to jest do dnia 27 września 2021 roku.

dowody: dokumentacja PUP – pismo M. M. z dn. 25.08.2021 r., aneks nr (...) do umowy;

Do pracy u M. M. (1) skierowano D. K. (1), który nie podjął zatrudnienia.

dowody: dokumentacja PUP – skierowanie D. K., zapisek urzędowy z dn. 1.10.2021 r.

Pismem z dnia 19 października 2021 roku wezwano M. M. (1) do zwrotu refundacji w kwocie 13.610,96 zł w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania. Wezwanie zostało odebrane w dniu 8 listopada 2021 roku. Wezwania zostały doręczone w trybie podwójnej awizacji również poręczycielom: A. M. (1) i J. M. (1). W dniu 8 listopada 2021 roku M. M. (1) zwrócił się o „wstrzymanie zwrotu refundacji”, wskazując na kandydata chętnego do pracy – P. M. (1). Jednocześnie poinformował, że kandydat wysłany z Urzędu Pracy nie stawił się w wyznaczonym terminie, o czym nie mógł zawiadomić Powiatowy Urząd Pracy z uwagi na pobyt w sanatorium. W odpowiedzi na pismo Powiatowy Urząd Pracy nie wyraził zgody na kolejne przedłużenie terminu rekrutacji.

P. M. (1) to była żona M. M. (1). M. M. (1) chciał, żeby została zatrudniona na ogólnym stanowisku w biurze, w tym jako osoba sprzątająca, osoba do kontaktu z klientami. P. M. (1) nie była wcześniej zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy. P. M. (1) nie pracowała, szukała miejsca gdzie mogła sobie „dorobić”, M. M. (1) chciał jej pomóc, proponując zatrudnienie. Po otrzymaniu informacji z Powiatowego Urzędu Pracy, że skierowanie do pracy u pozwanego M. M. (1) nie jest możliwe, P. M. (1) nie szukała pracy, nie była na innych rozmowach w Powiatowym Urzędzie Pracy.

dowody: dokumentacja PUP – wezwanie do zwrotu refundacji wraz z potwierdzeniem odbioru, przesyłki dla A. M. i J. M., pismo M. M. z dn. 8.11.2021 r., pismo PUP z dn. 19.11.2021 r., zeznania P. M. (1) k. 126v.-127, przesłuchanie M. M. k. 127-127v.; akta sprawy: k. 75-83;

Poza wymienionymi wyżej osobami do pracy u M. M. (1) skierowano przez podpisanie umowy z dnia 20 sierpnia 2018 roku: K. B. (kandydat odebrał skierowanie i nie podjął dalszych kroków), A. B. (kandydat odebrał skierowanie i poinformował, że podjął inne zatrudnienie) oraz po podpisaniu umowy: D. H. (kandydat odebrał skierowanie i nie podjął dalszych kroków), R. H. (1) (nie posiadał uprawnień spawalniczych), W. J. (kandydat przekraczał wiek 30 lat), M. C. (1) (nie był zainteresowany pracą poza miejscem zamieszkania), D. B. (niezatrudniony z powodu wyboru innej osoby przez pracodawcę), G. K. (niezatrudniony z powodu wyboru innej osoby przez pracodawcę), J. R. (niezatrudniony z powodu wyboru innej osoby przez pracodawcę), M. B. (kandydat zrezygnował z pracy), P. P. (kandydat nie posiadał uprawnień spawalniczych), M. C. (2) (kandydat zrezygnował z pracy), R. H. (2) (kandydat zrezygnował z pracy), D. W. (oferta nieaktualna).

dowody: dokumentacja z PUP – w czerwonej teczce dołączonej do akt sprawy;

M. M. (1) wskazał, że nie mógł zawsze w terminie informować Powiatowego Urzędu Pracy o przeszkodach w zatrudnieniu skierowanych kandydatów, bo miał pracę na wyjazdach i nie mógł zostawić pracowników, żeby udać się do Urzędu. Zdaniem M. M. (1) skierowani kandydaci nie chcieli pracować u niego z uwagi na warunki pracy, spodziewali się lepszej pracy. W czasie kiedy M. M. (1) nie było w biurze, jego obowiązki pełnił brat – pozwany J. M. (1).

dowody: przesłuchanie M. M. (1) k. 127-127v., przesłuchanie J. M. (1) k. 128;

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, które nie były kwestionowane przez pozwanych. Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadka P. M. (1) oraz przesłuchaniu pozwanych, uznając że dowody te nie są wiarygodne w tym zakresie, w którym świadek i pozwani twierdzili, że zmieniona została kwalifikacja na stanowisku objętego refundacją – nie wynika to ze złożonych do Sądu dokumentów - oraz że świadek faktycznie

poszukiwała pracy - zeznania świadka w tym zakresie są wewnątrznie sprzeczne, skoro świadek zeznała również, że ani wcześniej ani później nie starała się o podjęcie zatrudnienia. W ocenie Sądu działania świadka i pozwanych miały na celu jedynie próbę kolejnego przedłużenia terminu rekrutacji. Ponadto Sąd odmiennie niż pozwani ocenił zachowanie pozwanych w świetle obowiązujących przepisów oraz zawartej umowy łączącej strony, o czym niżej. Również przesłuchanie pozwanego J. M. (1) w zakresie, w którym twierdził on, że koszt doposażenia stanowiska pracy wynosił 100 tys. zł nie polega na prawdzie, a przeczy temu znajdująca się w dokumentacji Powiatowego Urzędu Pracy faktura na zakup maszyny.

Sąd zważył, co następuje:

Między stronami sporna była zasada odpowiedzialności pozwanych. Pozwani nie kwestionowali matematycznego wyliczenia żądanej kwoty.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zwanej dalej: ustawą, Starosta z Funduszu Pracy może zrefundować podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia. Podmiot prowadzący działalność gospodarczą (...), który otrzymał refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, jest obowiązany dokonać zwrotu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty, otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, jeżeli naruszył warunki umowy, z zastrzeżeniem ust. 2b i 2c. Zgodnie z art. 46 ust. 2b ustawy, podmiot prowadzący działalność gospodarczą (...), który otrzymał refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy i zatrudniał na utworzonym stanowisku pracy skierowanego lub skierowanych bezrobotnych w pełnym wymiarze czasu pracy lub zatrudniał skierowanego lub skierowanych poszukujących pracy, o których mowa w art. 49 pkt 7, co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy łącznie przez okres krótszy niż 24 miesiące, jest obowiązany dokonać zwrotu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty, otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi proporcjonalnie do okresu, jaki pozostał do 24 miesięcy zatrudnienia skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 49 pkt 7.

Szczegółowe warunki i tryb przyznawania przez starostę pomocy określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 24 czerwca 2014 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne. Zgodnie z przywołanymi regulacjami, podstawą uzyskania pomocy publicznej ze środków Funduszu Pracy jest zawarcie umowy określającej warunki jej uzyskania, a także wzajemne obowiązki stron. § 5 ust. 1 pkt 4, 5 i 6 oraz § 7 ust. 1 pkt 4 i 5 rozporządzenia wymaga by każda umowa określała odpowiednio, obowiązek informowania starosty o każdym przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym oraz o zmianach w zawartej z bezrobotnym umowie o pracę, obowiązek utrzymywania zatrudnienia skierowanego bezrobotnego przez okres wymagany ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy na warunkach określonych w ustawie, w przypadku nieutrzymania zatrudnienia skierowanego bezrobotnego przez wymagany okres oraz obowiązek informowania starosty o przypadkach wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym i obowiązek zwrotu wypłaconej kwoty jednorazowej refundacji w przypadku naruszenia warunków umowy, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od wypłaconej kwoty refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.

Przywołane powyżej uregulowania zostały powtórzone i uszczegółowione w umowie Nr (...) o refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego lub opiekuna skierowanego poszukującego pracy niepozostającego w zatrudnieniu lub niewykonującego innej pracy zarobkowej absolwenta w ramach realizacji projektu pn. „Aktywizacja osób młodych pozostających bez pracy w Mieście G. i powiecie (...) w ramach Programu (...) zawartej między Prezydentem Miasta G. a M. M. (1). Analiza umowy dołączonej do akt niniejszej sprawy wskazuje, że jej postanowienia odpowiadają w swej treści zarówno ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, jak też rozporządzeniu wykonawczemu. Niewątpliwie treść umowy o refundację kosztów, zwłaszcza w zakresie wzajemnych obowiązków stron, jest ściśle determinowana przez cytowane powyżej akty prawne,

a w konsekwencji beneficjent pomocy publicznej ma niewielki wpływ na kształtowanie jej postanowień. Co należy jednak podkreślić, samo zawarcie umowy poprzedzone jest każdorazowo wnioskiem pracodawcy zainteresowanego udzieleniem pomocy publicznej, a przy tym wniosek ten składa się z szeregu oświadczeń, zawierających przy tym informację tak o warunkach umowy, jak również skutkach ich nieprzestrzegania.

Sankcją za niedopełnienie obowiązków umownych jest zwrot uzyskanej pomocy, którego wysokość jest ściśle skorelowana z przyczyną rozwiązania umowy. Naruszenie określonych obowiązków umownych przez strony umowy o refundację części kosztów zatrudnienia kwalifikowane jest z art. 471 k.c. jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że ocena czy M. M. (1) ponosi odpowiedzialność za nienależyte wykonanie umowy (art. 471 k.c.) nie może być oderwana od jego statusu przedsiębiorcy. Zdaniem Sądu skoro pozwany M. M. (1) prowadzi działalność gospodarczą, zatrudnia pracowników, powinien był dołożyć szczególnej staranności w wykonaniu obowiązków wynikających z umowy (i ustawy). Niewystarczające jest do zwolnienia się z odpowiedzialności, w ocenie Sądu, poprzestanie na stwierdzeniu, że pozwany M. M. (1) nie zatrudnił pracowników kierowanych przez Powiatowy Urząd Pracy, bo nie wykazywali oni chęci do pracy. Szczegółowa analiza dokumentacji Powiatowego Urzędu Pracy prowadzi bowiem do wniosku, że nieutrzymanie stanowiska pracy spowodowane było również samym zachowaniem pozwanego M. M. (1). Wskazać należy, że pracodawca odmówił zatrudnienia dwóm skierowanym kandydatom: J. G. (1) z uwagi na fakt, że była kobietą i M. K. (3) z uwagi na jego lęk wysokości. Tymczasem we wniosku o udzielenie pomocy publicznej i specyfikacji stanowiska pracy M. M. (1) zawarł jedyny warunek – posiadanie uprawnień spawalniczych i wskazał, że praca będzie na terenie całego kraju. Odmowa zatrudnienia zatem z uwagi na płeć kandydata lub jego lęk związany z pracą na wysokości nie jest uzasadniona, tym bardziej, że M. M. (1) wnioskował do Powiatowego Urzędu Pracy, by stanowisko objęła jego była żona P. M. (1), bez wymaganych kwalifikacji. Co więcej, M. M. (1) odmówił zatrudnienia D. B., G. K. i J. R., wskazując im, że wybrał już innego kandydata do pracy. Zdaniem Sądu pozwany M. M. (1) powinien był, działając z należyłą starannością i mając wiedzę i doświadczenie z poprzednimi kandydatami, którzy rezygnowali z pracy, wziąć numer telefonu do wyżej wymienionych osób i skontaktować się z nimi samodzielnie, kiedy już zwolniło się stanowisko pracy. W dzisiejszych czasach kontakt z tymi pracownikami nie powinien stanowić żadnego problemu.

Z analizy dokumentacji dołączonej przez Powiatowy Urząd Pracy wynika ponadto, że część kandydatów rezygnowała z zatrudnienia z powodu zbyt niskiej stawki wynagrodzenia, która nie była konkurencyjna wobec innych ofert na rynku pracy. Twierdzenia pozwanego J. M. (1), że pracownik miał otrzymywać dużo wyższą stawkę po okresie próbnym są przy tym gołosłowne, skoro stawki takiej nie otrzymał pracujący najdłużej Z. G. (1). Uznać należało, że nie zapewnił pracownikom odpowiedniej stawki, w myśl § 6 ust. 7 umowy.

Ponadto wskazać należy, że zgodnie z umową pozwany zobowiązany był do niezwłocznego – w terminie do 3 dni, informowania Powiatowego Urzędu Pracy o rozwiązaniu umowy o pracę ze skierowanymi kandydatami, informowania pisemnie o wszelkich innych okolicznościach mających wpływ na realizację umowy (§ 6 ust. 8, 10 ust. 1 umowy). Analiza załączonej przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentacji prowadzi do wniosku, że pozwany M. M. (1) w większości wypadków nie informował Powiatowego Urzędu Pracy o rozwiązaniu umowy o pracę ze skierowanymi kandydatami w tym terminie, zazwyczaj zgłaszał ustanie stosunku pracy po kilkunastu dniach, a w przypadku pracownika K. S. (1) zrobił to dopiero po wezwaniu przez Powiatowy Urząd Pracy i to w formie mailowej, a nie pisemnej. Zdaniem Sądu niewystarczające są w tym zakresie tłumaczenia pozwanego M. M. (1), który zeznał, że pracuje na terenie całego kraju i nie może zostawiać pracowników, żeby chodzić do Powiatowego Urzędu Pracy w godzinach jego urzędowania. Po pierwsze bowiem, M. M. (1) mógł upoważnić jakąkolwiek inną osobę do złożenia informacji w jego imieniu. Po drugie w razie nadzwyczajnych okoliczności mógł skontaktować się z Powiatowym Urzędem Pracy telefonicznie lub mailowo i wskazać na rozwiązanie stosunku pracy ze skierowanym kandydatem. Po trzecie, to M. M. (1) wnioskował o udzielenie refundacji, a zatem zdawał sobie sprawę z obowiązków z tego wynikających. Po czwarte, spóźnione informowanie Powiatowego Urzędu Pracy o rozwiązaniu stosunku pracy

skutkowało późniejszym skierowaniem przez Urząd kolejnego kandydata i spowodowało w konsekwencji, że za niezachowanie terminów wynikających z umowy i potrzebę wydłużania terminu rekrutacji odpowiadał sam pozwany.

Podkreślić należy ponadto, że M. M. (1) otrzymał refundację z Powiatowego Urzędu Pracy o charakterze bezzwrotnym i ze środków publicznych. Oznacza to zdaniem Sądu, że powinien był dochować wyjątkowej staranności w wykonywaniu obowiązków umownych. Należy podkreślić, że udzielenie refundacji jest formą pomocy publicznej dla przedsiębiorcy, wobec czego podlega ono ścisłej reglamentacji zarówno na podstawie przepisów prawa krajowego, jak i europejskiego. Podmiot udzielający jej nie dysponuje zatem dowolnością w ubieganiu się o jej zwrot.

W konsekwencji nieutrzymania stanowiska pracy i nienależytego wykonania obowiązków umownych na podstawie § 6 ust. 1 i 3 umowy w zw. 46 ust. 2 i 2b ustawy, strona powodowa upoważniona była do żądania zwrotu udzielonej pomocy publicznej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty. Wezwanie do zapłaty doręczono pozwanemu M. M. (1) w dniu 8 listopada 2021 roku, a zatem z dniem 8 grudnia 2021 roku – po upływie 30 dni, roszczenie było wymagalne.

Obowiązek zwrotu części refundacji obciążał również solidarnie pozwanego J. M. (1) – jako poręczyciela. Zgodnie z art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Zgodnie z art. 881 k.c. w razie braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając je od strony przegrywającej na rzecz wygrywającego proces. Na koszty procesu strony powodowej składały się: 681 opłaty od pozwu i 3600 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanych kwotę 69 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu, do uiszczenia której omyłkowo nie wezwano powoda.

Sędzia Małgorzata Skorupska-Rak